

KLAVER SUUS

Heiki Vilep

Villiam ei viitsinud hambaid pesta. Mõnikord tegi ta lihtsalt näpu hambapastaga kokku ja tõmbas paar korda üle hammaste.

Õde Liisu nägi seda pealt ja ütles:

„Tead, Villiam, kui sa hambaid ei pese, kukuvad varsti pooled neist välja ja su suu hakkab meenutama klaverit!”

„Mismoodi klaverit?” ei mõistnud Villiam.

„Noh, ilma hammasteta kohad on nagu mustad klahvid ja hambad on nagu valged klahvid. Ja kui sul on augud vaheldumisi hammastega, siis ongi nagu klaver – mustad ja valged klahvid vaheldumisi.”

„Mis siis!” ütles Villiam, tegi õele põrsanägu ja läks heitis voodisse.

„Klaver?” mõtles ta ennast küljelt küljele keerates ja korraga oli ta suures kontserdisaalis. See oli puupüsti rahvast täis ja tema seisis laval.

„Nüüd esitab Sass teile unustamatu klaveripala Villiami hammastel!” teadustas mustas ülikonnas onu läbi mikrofoni.

Sass oli Villiami lasteaia kõige mustemate kätega poiss. Ta ei pesnud oma käsi vist kunagi. Ja seesama Sass tuli nüüd lavale, urgitses ninas ja kõrvades, pistis käe püksi ja sügas tagumikku. Siis võttis ta käe välja ja tuli Villiami juurde.

„Noh, tee oma suu lahti!” Sass sirutas oma haisva käe Villiami suu juurde.

„Eiii!” karjus Villiam ja tõrjus Sassi kätt suust eemale.

Korraga oli kontserdisaal koos rahva ja Sassi kadunud. Villiam oli nüüd oma lasteaias, kus õpiti parasjagu ksülofoni mängima. Ksülofon on selline puust plaatidega muusikariist, mis meenutab natuke klaverit ja kuhu peab puust haamrikesega lööma. Algul mängisid kõik oma ksülofonil, aga natukese aja pärast ütles keegi, et peaks Villiami ksülofoni ka ära proovima. Lapsed kogunesid Villiami juurde järjekorda ja hakkasid tema hammaste peal mängima. Villiam ei saanud kuidagi suud kinni panna – ta oli nagu ära nõiutud.

Kui kõik rühma lapsed olid tema hammaste peal haamrikestega mitu ilusat muusikapala esitanud, kumises Villiami pea päris korralikult. Kuna ta suud kinni panna ei saanud, jooksis ta lõpuks lasteaiast lahtise suuga välja.

Välisuks aga ei viinudki õue, vaid hoopis klassiruumi, kus koolilapsed parasjagu pliiatsitega klõbistasid. Alles nüüd sai Villiam suu kinni panna.

„Näe, Villiam tuli!” hüüdis keegi. Lapsed kogunesid Villiami ümber ja üks tüdruk venitas tema suunurgad laiali. Teine tüdruk pistis paksu pliiatsi ühest hamba asemel olevast august sisse ja teiselt poolt suust välja.

„Näe, ta ei pea isegi suud lahti tegema, aga pliiats käib suust läbi!”

„Ta on meie uus pinal!” rõõmustas paksu patsiga tedretähniline tüdruk.

Siis kadus klassiruum ja kadusid lapsed.

Villiam oli jälle oma voodis ja tundis suus imelikku maiku. Ta lükkas teki pealt.

Läks vannituppa ja pesi hambad korralikult ära.

Kui ta uuesti pikali heitis ja silmad sulges, sattus ta taas kontserdisaali, aga seekord oli laval hoopis Sass ja Villiam oma särava naeratusega istus esimeses reas. Sass oli just oma tagumikku süganud ja esitas nendesamade sõrmedega oma hõredatel hammastel inetut klaveripala. Terve saal naeris ja Villiam naeris kaasa. Väga lõbus oli!

Raamatust „Villiam” (Tartu, 2015)